

csak hát, ha lemegy a N a p,
televény éjszaka,
s televény éjszakában
Vénusz, a láprózsa-Isten.

Tükreink, lámpáink
a gyerekek! beláttatják
szemünk árnyékosát,
vakító nyargalások, anyagbontás
mögött
a hátországot,
fölfedezem hát újra: a kő az kő,
kenyér az kenyér — heuréka,
s vallom szabadon: ördög, boszorkány
az pedig nincsen,
csak hát, ha lemegy a N a p,
televény éjszaka,
s televény éjszakában
Vénusz, a láprózsa-Isten!

Lányok

Frecsegő fényben	piros szalag,
felcsapódó	lebegteti a szél,
tükörhalak	lebeg a szájuk is: át- meg át-
a lányok,	örvénylenek rajta
tükörhalak,	az éjszakák —
tükörhalak,	Seherezádé mind,
szárnyuszonyuk	szeret s mesél!

UTASSY JÓZSEF

Ének virág helyett

Vujoševič Slobodának

A tóba fecske csókolt,
és hogy pillogott az én szeretőm!

az én szeretőm,
aki dombjairól
holdbeli málnával kínált meg.

Mert úgy van ám, jaj:

*ha nem magával,
akkor minek is kínálna mással
férfit egy nő —*

*egy nő,
akinek csillagokkal
nyílik a combja.*

*Ó,
emberek,*

amikor velem a homorú heverőn

*Ő
hempereg:*

*innen döngetett vénuszi dombján,
s túl az ősködök menyecskekontyán
úgy ruganyoznak a göndör terek,*

*irigylenek
az istenek.*

Tördeld, idő, a tornyokat!

*Ha bábeli,
ha bizánci.*

*Gyere,
Szlobodanka,
gyere:*

csak blúz alatt dzsámi a dzsámi!

*Untatnak Allah néhai
nagyhatalmának
kőrakétái.*

Asításom a müezzin odva.

*Gyere,
Szlobodanka,
gyere:*

*csak egy ujjal érints meg engem,
s lekondul csípődről a szoknya!*

— — — — —
*És dicsértessék az Ohridi Tó,
ha néma is a csillagok bronza.*

Struga, 1973.